

Enkefruens Kat
Jens Møllers Forlag
1896

Novelle af
Otto M. Møller

e-bog.org

ENKEFRUENS KAT

Novelle af Otto M. Møller

Første gang udgivet ved Jens Møllers

forlag

1896

Digitaliseret bearbejdning af

Kristoffer Hunsdahl

e-bog.org

I.

Den Gang Oberst V. Jessen med sit femogtresindstyvende Aar fik sin Afsked fra den militære Tjeneste, købte han sig en to Etagers Villa ude paa Bülow'svej, hvor det var hans Agt at ville tilbringe Resten af sine Dage i den halvt landlige Ro og Ensomhed, der er et Særkende for denne Del af Hovedstaden.

Obersten var Militær ud til Fingerspidserne. Fra det Øjeblik af, da han i højsalig Frederik den sjettes Regeringstid umiddelbart efter sin

Konfirmation var indtraadt i det kongelige Landkadetkorps, havde han for bestandig brudt med ethvert civilt Syn paa Livet og sagt alle umilitære Sædvaner et evigt Farvel.

Intet Menneske kunde være mere punktligt og pertentligt end han. Alt, hvad han foretog sig, skete efter Klokkeslet; det var blevet ham en Livsfornødenhed at staa op med Reveillen og gaa til Sengs med Retraiten. Aldrig vilde han have kunnet tilgive sig selv, hvis han nogensinde havde mødt med ubørstet Vaabenfrakke eller en nok saa ubetydelig Plet paa en af sine Knapper. At stille

ubarberet for Fronten vilde han have betragtet som Helligbrøde.

Trods sin Alder havde han lige til sin sidste Tjenestedag formaaet at tiltvinge sig mere end ét beundrende Dameblik, naar han, rank som en Bambusstok og soigneret som et pillet Æg, med vajende Fjerbusk og mægtig kridhvid Knebelsbart, paa en prægtig brun, nystriglet Hest travede i Spidsen for Regimentet.

Intet i Verden var nogensinde gaaet ham forud for den kongelige Tjeneste, og streng mod sig selv havde han ogsaa fordret den absoluteste Pligtopfyldelse af sine Undergivne.

Gud naade den, der tillod sig den mindste Udskejelse fra Reglementet; Oberst v. Jessen skulde nok snart være hos ham. Naar det gjaldt om at lade et Uvejr bryde løs over en Synders Hoved, overtraffes han ikke af nogen som helst Under- eller Overofficer i den ganske kongelig danske Armé. Det Blik, han allerede paa Forhaand kunde sende Overtræderen, vilde have været mere end tilstrækkeligt til at tæmme ti af de værste Løver, nogen kunde opdrive i hele Sahara, og den Tordentale, der fulgte efter, kunde nok hamle op med en jævn sydlandsk Cyklon. At Obersten af den Grund havde

været vel saa meget frygtet som elsket, vil ikke forandre nogen.

Ikke desto mindre vilde det være uretfærdigt at mene, at hans Hjærte derfor var blottet for blidere Følelser. Tværtimod. I Fyrretyveaarsalderen havde v. Jessen maattet ligge under for en sén, men derfor ikke mindre ungdommelig Forelskelse i en betydelig yngre og meget smuk borgerlig Dame, og Resultatet var blevet et Ægteskab, i hvilket man lærte Obersten (den Gang Kaptejnen) at kende fra en helt ny Side. Det vilde have været formasteligt at paastaa, at den barske Militær just kom under Tøflen; man

maatte nøjes med i den ny Ægtemands
Optræden i sit Hjem at sé et fornyet Bevis
paa den Magt, kvindelig Ynde er i Stand
til at udøve over nok saa hæftige og
opfarende mandlige Naturer. Saa meget
er imidlertid visst, at indenfor fire Vægge
blev den unge Frues Indflydelse paa sin
Mand lig Oljens paa oprørte Bølger, og
overfor hende var han altid tam som et
Lam. Paa den anden Side lader det sig
ikke fuldkomment bevise, at den
Anskuelse, enkelte er fremkommet med:
at Obersten (Kaptejnen) tog Revanche ved
at buldre saa meget mere løs i Tjenesten,
var blottet for al Grund.

Ægteskabet blev imidlertid ikke af lang Varighed. Fru v. Jessen døde efter lidt over syv Aars Forløb af en ondartet Tyfus. Hun havde aldrig været legemlig stærk, og af de tre Sønner, hun skænkede sin Mand, døde de to i en meget tidlig Alder. Den tredje, der syntes at have arvet Faderens kraftige Legeme, gjorde ham den Sorg trods alle Overtalelser ikke at ville vælge den militære Løbebane, og da han efter Moderen havde arvet ikke lidet af dennes Indflydelse paa Obersten, fik han sin Vilje. Han kom til at studere og det oven i Købet et brødløst Studium — som Faderen arrigt bemærkede — næmlig

Kunst- og Kulturhistorie. Paa den anden Side var Obersten meget tilfreds med, at Sønnen, selv efter at have taget sin Magisterkonferens, ikke gav noget Tegn til at ville forlove sig og derfor fremdeles blev boende hos Faderen.

Tidlige Forlovelser var efter Oberstens Anskuelse en Uting; en Mand burde ikke tænke paa at gifte sig, før han havde lagt de tredive Aar et Stykke bag sig. Saaledes havde han selv baaret sig ad, og derfor var dette det ene rigtige.

II.

Nu var Obersten som meddelt, efter at have sagt den aktive Tjeneste et vemodigt Farvel, sammen med Sønnen flyttet ud paa Bülow'svej.

I Begyndelsen havde han Vanskelighed ved at finde sig tilrette med sin ny Levevis. Det civile Tøj vilde ikke sidde rigtig paa Kroppen (Obersten havde tidligere gaaet i Uniform fra Morgen til Aften), og i de lange Dage, der forekom ham som en kæmpemæssig Orlov, kedede

han sig lumsk. Han savnede at have nogen at buldre op med og anede ikke mere end en kasseret Haubitzer, hvad han skulde faa Tiden til at gaa med. At læse havde han aldrig brudt sig om, og med at pusle i Haven blev han snart færdig. Tilsidst havnede han i Officersforeningen, — i den umilitære Industriforening faldt det ham intet Øjeblik ind at sætte en Fod —, og her slog han de langsommelige Dage ihjæl ved i Selskab med ligestillede gamle Kammerater at faa sig et Parti Skak eller en fornuftig Passiar om henfarne Tider. Efterhaanden vænnede han sig mere og mere til denne Tilværelse og fandt tilsidst

saa meget Behag i Foreningslivet, at det endog kunde hænde, at Klokken blev ureglementeret mange, før den sidste Slurk Toddy blev drukket og den sidste Mat sat. Gik Obersten efter en saadan vel tilbragt Aften hjem i den stjerneklare Nat, ikke altid lige sikker paa Benene, kunde han undertiden gribe sig i at gøre Forsøg paa at fløjte Brudstykker af en eller anden lystig Marsch og mene, at Pensionistlivet dog ogsaa kunde have sine ret behagelige Sider.

Villaen bestod, som ovenfor antydet, af to Etager, og da Obersten aldeles ikke havde Brug for mere end den ene,

besluttede han at leje første Sal ud. En Enkefru Vilhelmine med Datter blev saaledes fra April Flyttedag Oberstens Lejere.

I den første Tid gik alt godt. De ny Beboere gav ikke deres Vært Anledning til Misfornøjelse af nogensomhelst Art. Det var rolige og stille Mennesker, der førte et meget tilbagetrukkent Liv, og kun i Ny og Næ saa' man et Glimt af Moder og Datter, naar de gik eller kom. Selv Oberstens Husholderske, der var en saare menneskefjendsk Natur, maatte indrømme, at det var overordentlig respektable Folk.

Da hændte det atter, at Obersten en Aften hen i Maj kom noget senere hjem fra Foreningen end sædvanlig. En Smule famlende og lystig fløjtende fik han lukket Havelaagen op og skulde just styre lige løs paa Hoveddøren, da en Fløjtetone med ét døde hen paa hans Læber, og han blev staaende som spigret fast til Havegangen.

Lignede det ikke en Kat, den sorte Skikkelse, der laa sammenkrøbet paa Stentrappen?

Vi bliver nødt til her at indskyde en lille Bemærkning, der kommer til at blotte Oberst v. Jessens svageste Punkt. Den bør ingenlunde optages i den Formening, at

det skulde være vor Hensigt at ville nedsætte Obersten i Almenhedens Øjne — tværtimod. Intet i denne Verden er fuldkomment; selv den straalende Sol har sine Pletter, naar mau gaar den efter i Sømmene, og der gives ikke det kvindefødte Menneske, der ikke sidder inde med en eller anden lille uskyldig Skavank. Obersten havde ogsaa sin: *han nærede en aldeles uovervindelig Rædsel for Katte.*

Oberst v. Jessen havde deltaget i begge Felttog, og den, der havde set ham modig trodse den tætteste Kugleregn, vilde ikke vove at kalde ham fej. Andre heller ikke.

En Kanonkugle, en eksploderende Granat regnede han ikke for mere end et haardkogt Æg, og en Bajonet lo han kun ad. Men en Kat kunde han ikke staa for. Hvorledes dette egentlig hang sammen, kunde han ikke selv ret forklare — efter hans Mening maatte hans Moder engang, da hun bar ham under sit Hjærte, være bleven forskrækket for et saadant Dyr — nok er det: om nogen havde budt ham Overkommandoen over samtlige evropæiske Hære, havde han ikke vovet at overskride en Dørtærskel, foran hvilken en Kat havde lagt sig til Ro.

Skønt Alverden kendte hans Svaghed, troede han den indhyllet i den dybeste Hemmeligheds Mørke; i hvert Fald gjorde han sig al tænkelig Umage for at skjule den. Derfor faldt det ham ikke ind at gaa bag om Huset og banke Husholdersken op for at komme ind ad Køkkendøren, thi hvad Grund skulde han kunne finde paa til at vælge denne usædvanlige Vej? Opfindsomhed var i det hele taget ikke Oberstens Sag. Saa hellere vente, til Katten af sig selv gik sin Vej.

Men var det nu virkelig ogsaa en Kat? Tog han ikke fejl?

Langsomt, med al tilbørlig Forsigtighed listede han sig nærmere paa Taaspidserne. Maaske var det kun en Hund. Nu var han saa nær, som han paa nogen Maade turde komme, men det vilde stadig ikke lykkes ham at udfinde, hvad det var for en Skabning, han havde for sig.

Han udstødte en sagte gurglende Lyd af lutter Spænding.

I det samme løstes en lang, sort, slangelignende Genstand ud fra den mørke Masse, slog et Par Gange mod Stentrappen og forsvandt igen. Det var fuldkommen tilstrækkeligt.

Ingen Hundehale i hele Verden saa' saaledes ud. Det var ikke nogen Tvivl underkastet, at det virkelig var en Kat, der havde blokeret Indgangen til Villaen.

Hurtig som Tanken gjorde Obersten omkring og styrtede ud paa Vejen, først rolig, da han havde smækket Laagen i efter sig.

»Fordømte Bæstie!« mumlede han mellem Tænderne og skulede mismodig til de mørke Vinduer, indenfor hvilke hans gode Seng forgæves ventede paa ham. Saa tog han en kraftig Beslutning og vendte paany sine Skridt ad gamle Kongevej til, hvor den sidste Sporvogn

nys havde sat ham af, og kun en enkelt Fodgængers Trin gav Lyd.

Obersten havde flere Gange i sit Liv lidt under sin Frygt for Katte, men det havde dog været ham en Trøst, at han delte denne sin Idiosynkrasi med adskillige Medmennesker. Selv Napoleon den store skulde have haft en Rem af Huden. Julius Cæsar løb, efter hvad en Historiker engang havde fortalt Obersten, langt bort, naar han saa' en Rotte, og Hannibal skulde ikke have befundet sig godt i Selskab med en Edderkop. Alle store Mænd havde deres smaa Svagheder; Oberst V. Jessen havde da ogsaa sin. Men

forbandet uheldigt var det unægtelig, særlig den Aften, hvor han nætop saa gerne vilde have været i Seng, da han følte sig en Smule medtagen efter tre Glas Toddy.

Efter en halv Times Forløb, i hvilket Tidsrum Obersten havde gjort en Runde helt ned til Vesterbros Torv, forsøgte han endelig sin Lykke. Det var for mørkt til, at han ude fra Vejen kunde skælne noget inde i Haven, og med bankende Hjærte listede han sig derfor ind ad Laagen, anspændende Syn og Hørelse til det yderste. Han kom imidlertid ikke længere

end Halvvejen hen til Gadedøren: Katten laa der endnu.

Gnistrende af Forbitrelse gjorde han paany omkring og begav sig saa atter paa en lille Udflugt, denne Gang ud til Aluminias Fabriker og Fasanvejen.

Hvor havde dog den fordømte Kat fundet paa at lægge sig nætop foran *hans* Dør!

Endnu to Gange forsøgte Obersten at trænge ind i sit eget Hus, men stadig med samme negative Resultat. Katten holdt ud, som om den blev betalt for det. Da Obersten under det fjerde Forsøg trode at skimte dens Øjne lynende i Mørket, var

det fuldstændig ude med hans Mod og Udholdenhed. Bandende som en Sergent begav han sig paa Vej til Byen for at søge Nattely paa et Hotel.

III.

Da Oberst v. Jessen næste Dags Formiddag kom hjem (Katten var naturligvis længst forsvunden), følte han sig ikke rigtig vel tilmode. Det forekom

ham, at baade Sønnen og Husholdersken betragtede ham med mærkelige Blikke. Trode de maaské, han havde været paa Svir om Natten? Jo, han takkede — en nydelig Svir! Han vilde ønske Kattens Ejermand en lignende!

Skønt han var i alt andet end straalende Humør, gjorde han sig Umage for at lade elskværdig og uanfægtet; det maatte frem for alt ikke faa Udseende af, at han var gnaven paa Grund af Tømmermænd. At man var saa diskret ikke at spørge ham om, hvor han havde været henne om Natten, takkede han sin Skaber for, thi han havde ikke ringeste

Begreb om, hvad han i saa Fald skulde have svaret.

Dagen gik da saa nogenlunde.

Obersten spejdede hemmeligt ind i de tilgrænsende Haver, om han ikke skulde kunne opdage, hvorfra Katten skrev sig, thi i saa Fald vilde han tillade sig at rette en indtrængende Opfordring til vedkommende Ejer om at holde sine Dyr paa egen Grund. Men forgæves, der var ikke Spor af nogen Kat at se. Nu, saa meget desto bedre! Bæstet hørte da formodenligt til i en fjærnere Villa, og han behøvede ikke at frygte dens Besøg til Hverdagsbrug.

Hvem der imidlertid atter laa paa Trappen, da Obersten — en Smule sént — kom hjem næste Aften, var — Katten.

Atter gjorde Obersten en omgaaende Bevægelse, atter foretog han forskellige Udflugter — denne Gang bl. a. ned til Ladegaardsaaen — men forgæves. Katten sov ufortrødent paa sin Post. Da en enlig Hund, Obersten mødte nede paa Ørstedesvej, uagtet alle Overtalelsesforsøg ikke vilde lade sig bevæge til at følge hjem med ham for at blive pudset paa den slumrende Fjende, opgav han ogsaa denne Aften Ævret og tog ind paa Hotellet.

Nederdrægtige Asen af en Kat!

Samme Skumlen ved Frokostbordet
den følgende Dag — samme lave Mistanke
fra Sønnens og Husholderskens Side! Det
var til at miste Forstanden af.

Da Obersten ogsaa den tredje Aften
kom hjem og atter traf Katten, opgav han
indtil videre at gaa i Foreningen om
Aftenen, selvfølgelig til største
Forbavselse for Sønnen og
Husholdersken, der ikke var i Stand til at
forklare sig hans uregelmæssige Opførsel.
De tav imidlertid stadig, og Obersten selv
føjte sig ingenlunde opfordret til at gøre
dem klogere.

Sént om Aftenen, da Obersten efter Bordet i Mangel af bedre fik sig et Parti Skak med Sønnen, der i dette Spil var ham ganske underlegen og regelmæssig hver Gang blev gjort mat, hørtes pludselig en langtrukken Mjauen, der syntes at komme ovenfra.

Obersten skulde lige til at fare op, men betvang sig.

Lyden gentoges.

»Hvad er det for en Lyd?« spurgte han med uskyldig, honningsød Mine; »jeg synes, det lyder som en«

Det løb ham koldt ned ad Ryggen, og han dristede sig ikke til at udtale Ordet »Kat«.

»Aa«, svarede Husholdersken, der just kom ind med Toddy, »det er visst Fru Vilhelmis Kat.«

»Hvad for noget?« Obersten blev purpurrod og skulde lige til at buldre op, men tog sig atter i det. »Holder *hun* Kat?« lagde han sagtmødig til.

»Ja, en dejlig kulsort Missekat«, svarede Husholdersken; »den hedder *Maren*«.

Hu ha! Obersten kunde ikke lade være at skutte sig og tog en saa dygtig Slurk af

den hede Toddy, at han næsten brændte Huden af Tungen. Han mumlede noget mellem Tænderne, der ikke lød som en Aftenbøn.

Husholdersken sendte Kandidaten et meget sigende Blik og forlod Stuen.

Den Aften forbavsede Obersten sin Søn mere end nogensinde ved at tabe tre Partier Skak i Træk.

Det Bæst af en Enkefrue, som holdt Kat!

Men hun skulde faa noget andet at vide!

IV.

Næste Dag viste Obersten sig i sin Søns Værelse med et Ark stemplet Papir i Haanden. Den unge Jessen rejste sig forbavset fra sit Skrivebord, hvor Dynger af Bøger og Papirer laa spredte rundt om i vild Uorden; han var i Færd med at skrive en Doktordisputats om de germanske Folkeslags Kulturstandpunkt i det 9de Aarhundrede. Faderen plejede aldrig at forstyrre ham om Formiddagen, da det var den Tid, han arbejdede bedst.

»Oskar!« begyndte Obersten og rømmede sig, »gør mig den Tjeneste, saa snart du faar Tid, at gaa op til Fru Vilhelmi og lade hende underskrive denne Opsigelse.«

»Opsigelse?«

»Ja.«

»Skal hun flytte?«

»Ja.«

»Men hvorfor?«

»Fordi jeg har i Sinde at sige hende op.«

Det var ikke noget særlig oplysende Svar, men det lod ikke til, at Obersten var oplagt til at give nogen yderligere

Forklaring. Han nøjedes med at lægge Opsigelsen paa Skrivebordet og lavede sig til at gaa.

Sønnen vidste ikke, hvad han skulde tænke. Endnu for et Par Dage siden havde Faderen udtalt sin Tilfredshed med sine Lejere. Stod denne Opsigelse maaské paa en eller anden Maade i Forbindelse med hans mildest talt noget mærkværdige Opførsel i de sidste Dage?

»Men hvad skal jeg sige, naar hun spørger om Grunden?«

»Har jeg ikke Lov til at sige hende op naarsomhelst uden at angive nogen Grund?«

»Jo, ganske visst men man plejer dog . . .«

»Jeg bryder mig ikke om, hvad *man plejer*«, svarede Obersten mærkværdig skarpt, »og desuden er jeg ikke vant til, at man kritiserer mine Ordre. Fru Vilhelmi skal flytte og dermed basta!«

Hvorefter Obersten drejede sig paa Hælen og gik. Det var ham aabenbart ubehageligt at fortsætte Diskussionen.

Cand. Jessen blev et Øjeblik staaende og betragtede tvivlraadig Opsigelsen. Hvad kunde der dog stikke under? Naa, til syvende og sidst kunde det være ham det samme; det var vel sagtens kun et af den

Gamles sædvanlige Luner. Naar han om lidt havde læst det Kapitel tilende, han lige var begyndt paa, vilde han paatage sig en Viceværts Rolle og gaa op med Opsigelsen. Noget behageligt Hverv var det naturligvis ikke — men Herregud, det vilde jo snart være overstaaet. Om han blot kunde begribe, hvad Fru Vilhelmi havde gjort den Gamle! Man hørte eller saa' jo saa at sige aldrig noget til de Mennesker.

Da Oskar Jessen en god Times Tid senere ringede paa Enkefruens Dør, lukkede en ung Pige, som han formodede maatte være hendes Datter, op. Det var en

nydelig, ganske blond ung Dame, næppe meget over de tyve, med et smukt, indtagende Smil — ikke synderlig høj, men heller ikke helt lille. Det faldt ham straks ind, at hun paafaldende mindede ham om et Billede af Veronese, han engang havde set i Dresden, og han kunde ikke andet end undre sig over, at han ikke tidligere havde lagt Mærke til hende, naar hun gik eller kom. Han syntes, at han aldrig havde set noget nydeligere, og blev ganske forvirret, da hun spørgende saa' paa ham og sagde:

»Mo'r er ikke hjemme, men maaské jeg kunde tage mod Besked?«

Om det saa havde været aldrig om det, vilde han ikke have været i Stand til at komme frem med sit Ærende i dette Øjeblik. Forlegen stammede han noget om, at det godt kunde vente; han vidste ikke mere end en Død under Jorden, hvad han skulde finde paa at sige. Tilsidst røg det ham ud af Munden, at det bare var noget med Kakkelovnen.

»Med Kakkelovnen?« spurgte hun forbavset og samtidig lidt smilende ved Synet af hans aabenbare Forlegenhed.

»Ja — den — — ryger visst«, fik han frem.

»Ryger ? — nej!« Hendes Forundring steg. »Det er nætop en udmærket Kakkelovn. Og desuden lægger vi jo ikke i mere.«

»N-e-j.« Det løb fuldkommen rundt for ham. »Men vi trode, det vil sige, vi mente, at maaské . . . for Kakkelovnen nede hos os ryger sommetider, og saa kunde det jo være . . . det kunde maaské være noget ved Skorstenen«.

Han saa' hjælpeløst paa hende.

»Ja, hvis De vil se paa Kakkelovnen, saa værsgod«, svarede hun resolut og slog Døren paa vid Gab.

Han traadte sønderknust ind i Stuen og gav sig til at betragte Kakkellovnen, skønt han ikke havde mere Forstand paa et sligt Inventar end paa en Pølsemaskine. For et Syns Skyld lukkede han Døren op, kiggede ind og følte lidt paa Risten med sand Kendermine.

»Hm!« Han betragtede Indretningen med et noget mistænksomt Blik.

»Spjældet slutter vel godt ?«

Han fingererede lidt ved det.

Den unge Dame vidste ikke af, at der var noget i Vejen med Spjældet.

»Hm!« Han tænkte nu blot paa at slippe vel afsted igen og kastede til Afsked

et kort Blik om i Værelset som for af dettes Udseende at slutte noget om dets Beboere. Stuen var hyggeligt og smagfuldt møbleret; især tiltalte det ham, at der hang adskillige gode Kobberstik og Raderinger paa Væggene.

»Ja, saa er der visst ikke noget i Vejen«, mumlede han og søgte hen imod Døren.

»Nej, det er der visst ikke«, svarede den unge Pige. »Lejligheden er i det hele taget rigtig rar. Mo'r og jeg er begge to saa glade, fordi vi er kommet til at bo her.«

Tak! tænkte han og fik nu overvættets travlt med at komme bort. Idet han

skyndsomst trak sig tilbage, var han nær faldet over den sorte Mis, der var kommet ind ude fra og gav sig til at lugte til hans Støvler. Ved Synet af Katten for der en pludselig Tanke gennem hans Hjerne; han kendte fra gammel Tid Faderens Rædsel for disse Dyr. Det skulde da ikke være derfor . . . ?

Helt umuligt var det ikke.

Han bukkede til Farvel og bad Frøkenen undskylde Ulejligheden. Hun svarede med et Smil og aabnede Døren for ham. Et Øjeblik efter stod han ude paa Trappen og forbandede sin idiotiske Opførsel.

»Naa?« spurgte Obersten, da han kom ned.

»Fruen var ikke hjemme«, svarede han med kunstlet Ro.

»Ikke det? Jeg synes, du blev saa længe borte?«

»Saa? — Ja, det vil sige, de bad mig se et Øjeblik paa Kakkelovnen. Gud véd, om den ikke ryger?«

»Hvad er det for en Snak ? De fyrer vel ikke i deroppe paa denne Aarstid? Og hvordan kunde Fruen for Resten bede dig se paa Kakkelovnen, naar hun ikke var hjemme« ?

»Det var heller ikke Fruen.«

»Saa var det maaské — Katten?«

Obersten fnøs Ordet ud.

»Nej — det var . . .« Han følte, han blev rød. . . . »Frøkenen.«

»Naa saadan.« Obersten lagde ikke Mærke til hans Forlegenhed. »For Resten kan det jo være det samme med Kakkelovnen, naar de alligevel skal flytte.«

Oskar svarede ikke, men trak sig skyndsomst tilbage til sit Studereværelse.

Han tog atter fat paa Bogen, i Læsningen af hvilken han var bleven afbrudt. Det var en Afhandling om den tidlige Middelalders Ornamentik. Han var

nu imidlertid engang bleven forstyrret, og det vilde ikke lykkes ham at samle Tankerne som før. Det var dog i Grunden ogsaa en fordømt kedelig Historie med denne Opsigelse; dér skulde han nu gaa og agere Bussemand overfor Damerne, og saa kom det hele ham i Virkeligheden ikke ved. At Faderen ogsaa kunde komme paa den tossede Idé!

Han lagde Bogen fra sig, lænede sig tilbage i Stolen og lukkede Øjnene.

Hvor var hun dog smuk og indtagende! Hvem der var Kunstner og kunde faa Lov til at male hende! Det maatte blive et henrivende Billede. Aldrig, det var han

fuldt enig med sig selv om, havde han set noget saa dejligt.

Og hun skulde flytte!

Han fôr op og maalte Værelset med lange Skridt. Det maatte ikke ské! Han maatte finde et Middel til at forpurre det. Men hvorledes? Faderen var uhørt stædig, det vidste han alt for godt; havde han først sat sig en Ting i Hovedet, var det næsten umuligt at faa ham bort fra den. Foreløbig gjaldt det nærmest om at trække Sagen ud — kom Tid, kom vel ogsaa Raad.

Bare han var sikker paa, at det virkelig var Katten, der var Skyld i det hele!

Atter forsøgte han at fortsætte Læsningen, men følte sig stadig lige uoplagt. Bedst som han anstrængte sig for at finde Meningen i en Sætning, viste sig for hans Tanke et lille blond Hoved med skælmske Øjne, der saa' paa ham, som om de vilde sige: »Lad blot den dumme Studeren fare for i Dag; nu er du i vor Magt og skal ikke undgaa din Skæbne!« Saa smed han resolut Bogen og gav sig saare villig hen til Erindringen om, hvad han nys havde oplevet. Det ærgrede ham blot, at han havde opført sig saa latterligt; men det lovede han sig selv: næste Gang skulde det blive anderledes.

Der gled en Skygge forbi Vinduet, og da han hurtig saa' ud, opfangede han et Glimt af en lille fin Skikkelse, der i det samme smuttede ud ad Laagen. Med ét faldt det ham ind, at det var dejligt Foraarsvejr, og at det vilde være velgørende at gaa sig en Tur. For saa hurtigt som muligt at iværksætte sin Beslutning greb han Frakke og Hat, og faa Minutter efter smækkede Laagen ogsaa i efter ham.

Ved Middagsbordet talte Obersten atter om Opsigelsen; han lod til at være overordentlig opsat paa at faa Sagen bragt i Orden. Sønnen tillod sig at oplyse ham

om, at det under alle Omstændigheder ikke hastede; før Oktober Flyttedag kunde han i ethvert Tilfælde ikke faa Fruen bort, og Opsigelsesfristen varede lige til første Juli.

Men lige meget hjalp det. Fruen *skulde* nu engang siges op, og saa kunde det lige saa godt ske først som sidst. Næste Formiddag havde Oskar værs'go' at gaa op til Damerne og præsentere Opsigelsen. Naar Obersten havde sagt noget, stod det fast.

V.

Det hjalp ikke, at Oskar næste Dag lod, som om han havde glæmt Instruksen; Faderen mindede ham selv om, hvad han skulde gøre. Meget mod sin Vilje maatte han paa ny med det ulyksalige Dokument i Haanden begive sig op paa første Sal.

Nu stod han uden for Døren. Laasen og Haandtaget var pudset skinnende blankt. Tre Gange læste han Navnet paa Dørpladen. Han anede ikke, hvorledes han skulde gribe Sagen an. Hvad skulde

han sige, naar Frøkenen eller maaské
Fruen selv lukkede op? Vilde de ikke
betragte det som utilgivelig
Paatrængenhed, hvis han nu atter i Dag
gjorde sig et umuligt Ærende i
Lejligheden? Thi dét stod fast: Opsigelsen
vilde han ikke under nogen
Omstændighed komme frem med. Han
turde ikke ringe paa.

Og desuden, selv om han denne Gang
kunde slippe nogenlunde helskindet fra
Historien, vilde det kun være Galgenfrist.
Fortalte han Faderen, at Fruen heller ikke
den Dag var hjemme, vilde Resultatet
blot blive, at han snarest mulig blev sendt

op igen, og saa stod han der atter. Nej, her maatte findes paa et eller andet.

Men hvilket?

Med ét fik han en lys Idé. Saa hurtigt, Benene kunde bære ham, ilede han ned ad Trappen og for — tilsyneladende yderst forskrækket — ind i Stuen, hvor Obersten ventede paa Efterretning om den fuldførte Mission.

»Fa'r!« udbrød han; »du maa selv gaa derop!«

Obersten blev unaturlig rød i Ansigtet, og hans Knebelsbart gav sig til at sitre.

»Hvad behager?«

»Du maa ikke blive vred, men — jeg *tør* ikke.«

Oberstens Øjne begyndte at dreje sig rundt.

»Du *tør* ikke; hvad skal det sige?«

»Du maa ikke lé ad mig, Fa'r . . . jeg véd selv, at det er forfærdelig latterligt, og jeg vilde være meget ulykkelig, hvis det kom ud mellem Folk — alle vilde lé og pege Fingre ad mig. Du maa love mig ikke at sige det til et eneste Menneske, hører du!«

»Men hvad *er* det da?«

»Der sidder en Kat uden for Fruens Dør!«

»En Kat! ?«

Obersten skiftede pludselig
Ansigtssfarve og blev lige saa bleg, som
han nylig havde været rød.

»Og jeg er saa urimelig angst for
Katte!« føjede Oskar til; »jeg véd ikke,
hvorfra jeg har denne latterlige Frygt,
men saa meget er visst, at havde jeg
Valget mellem at springe ind i Ilden eller
imellem en Flok Katte, valgte jeg det
første.«

»Hm!« Obersten saa' deltagende paa
ham. »Hm! Saadan noget kan man ikke
gøre for; jeg kender flere, med hvem det

samme er Tilfældet. Selv Napoleon den store . . .«

»Vil du saa ikke hellere selv gaa op med Opsigelsen? Katten sidder der visst endnu!«

Obersten gjorde uvilkaarlig et langt Skridt tilbage.

»Jeg? . . . Hm, nej! — lad det saa hellere vente; der er jo Tid nok.«

Oskars Øjne lyste af Skadefryd.

»En Dag, naar Fruen gaar forbi, kan vi jo kalde hende ind.«

»Hvor vil du dog hen, Fa'r !« udbrød Oskar forskrækket; »det vilde da være altfor uhøfligt; en højtstaaende Militær

som du kan da ikke optræde
ukavallérmæssigt overfor en Dame — du,
som ellers er den fuldendte
Ridderlighed.«

»Hm!« Obersten smilede i Skægget;
Sønnens Udtalelse smigrede ham
øjensynlig.

»Saa faar vi vente til en Dag, Katten
ikke er der.«

»Det fordømte Bæst!« lagde han sagte
til.

Oskar gik ind i sit eget Værelse, glad
over at være sluppet for saa godt Køb.

Obersten saa' medfølende efter ham;
han havde aldrig tidligere anet, at Sønnen
havde arvet hans Skavank.

»Ak ja, den Arvelighed spiller en langt
større Rolle i Livet, end man til
Hverdagsbrug tænker paa!« mumlede han
eftertænksomt.

VI.

De følgende Dage løb yderst fredelig af.
Foraaret havde for Alvor holdt sit Indtog i
Landet. I Haverne rundt om stod Træer

og Buske fuldkommen udsprungne, og Blomster tittede frem alle Vegne.

Oskar havde mod Sædvane faaet en højst overraskende Lyst til at gaa Formiddagsture. Næsten daglig kunde man se ham i Landbohøjskolens Have lige overfor, og mærkværdig hyppig havde han det Held tilfældig at møde Frøken Vilhelmi derovre. I Begyndelsen var de gaaet forbi hinanden med en formel Hilsen, men efterhaanden kom det til smaa Samtaler mellem dem, og efter at Isen engang var brudt, fandt de tilsidst saa meget Behag i hinandens Selskab, at de i timevis kunde sidde sammen paa en

afsides Bænk og passiare. Som efter stiltiende Overénskomst omtalte de ikke deres tilfældige Møder til noget Menneske.

Obersten havde paa sin Side ogsaa fundet nogen Afveksling i det daglige Livs Ensformighed nødvendig og var i den Anledning atter begyndt at søge ind i Foreningen. Den første Aften kom han meget tidlig hjem, men da der ingen Kat viste sig, vovede han efterhaanden for hver Dag at trække Tiden lidt længere ud. Katten syntes at være sporløst forsvunden, og Obersten trøstede sig i Stilhed med, at den var løbet bort eller

maaské bidt ihjæl af Naboens Hund. I hvert Fald var der foreløbig ikke mere Tale om nogen Opsigelse. Obersten holdt ikke af yderligere at drøfte dette Spørgsmaal med sin Søn og maaské endnu en Gang blive opfordret af denne til selv at gaa op paa første Sal. Den Mulighed, at Katten stadig sad deroppe, var jo ingenlunde udelukket.

Paa den Maade gik Tiden lige til Slutningen af Juni, men saa vilde Ulykken, at Obersten, da han en Aften kom sent hjem fra Foreningen, atter traf Katten siddende paa Trappen foran Gadedøren.

Den Ed, Oberst v. Jessen udstødte ved Synet af Dyret, kunde maale sig med de flinkeste, der nogensinde var kommet over hans Læber; al den gamle Harmen over det ubelejlige Husdyr, Fru Vilhelmi tillod sig at holde, brød frem med fornyet Styrke, og han priste sig lykkelig over, at det endnu var Tid at sige hende op. Den gode Frue skulde sandelig nok faa at vide, med hvem hun havde at gøre; han, Obersten, lod sig ikke saadan uden videre spille paa Næsen.

Ude af sig selv af Raseri stod han en Stund i tilbørlig Afstand og betragtede Katten. Hvad skulde han gøre? Tilbringe

Natten paa et Hotel som de foregaaende Gange, for næste Dag paany at udsætte sig for Sønnens og Husholderskens mistænksomme Øjekast, havde han ikke Lyst til; langt hellere vilde han endnu denne ene Gang prøve, om Katten ikke af sig selv skulde finde paa at gaa sin Vej. Bæstet kunde da ikke blive ved at sidde paa den samme Plet lige til den lyse Morgen.

Vejret var indbydende nok til at tilbringe en Times Tid i det Fri. Det var en dejlig lys og lun Sommernat; ikke et Blad paa Træerne rørte sig. Fra de omliggende Haver bares Duft af duggvaadt Løv og

blomstrende Syrener viden om. I Sydost tittede Maanen frem.

Obersten tog Plads i et lille Lysthus i Forhaven, hvorfra man havde Udsigt til Huset. I Stueetagen var alt mørkt. Dér laa naturligvis Oskar paa sit grønne Øre og sov uden at ane, at hans gamle Fader sad udenfor og ikke kunde komme ind ad sin egen Gadedør. Naa Herregud, han kunde gjerne sove; det vilde alligevel ingen Nytte være til at have ham her; det Skind var jo ligesaa bange for Katten som Obersten selv.

Men den gode Fru Vilhelmi kunde bare vente til den Dag i Morgen!

Hm! Obersten trak en Cigar frem for at faa Has paa Tiden. Det var ellers et dejligt Vejr, rigtig en Aften for to Elskende at spasere sammen i tætte Løvgange og stirre paa den sølverne Maane. Han blev ordentlig, trods sit Raseri, helt poetisk stemt. Skade, at Fru v. Jessen maatte saa tidlig afsted! Hun havde dog været en god Kone, om hun end havde haft sine svage Sider og f. Eks, aldrig kunnet taale Modsigelse uden at faa ondt! En Enkemand's Tilværelse kunde mangan Gang være trist nok — skønt, det var ikke for det, Obersten havde ingen Grund til at klage. Naar blot den fordømte Kat ikke

havde været der, vilde han kunne have haft det meget godt paa sine gamle Dage.

Obersten fortabte sig i Erindringer fra tidligere Tider; Eftervirkningerne af Toddyen i Forening med Cigaren dulmede hans nys saa oprørte Sind. Stille lukkede han Øjnene og lænede sig tilbage mod Lysthusets Tremmeværk.

Der kunde vel være gaaet en halv Times Tid, da han med ét for op ved Lyden af Skridt paa Grusgangen. I det klare Maaneskin opdagede han to Skikkelser, der kom frem fra den Del af Haven, der laa bag Villaen. Det var en

Dame og en Herre. Den sidste lignede
paafaldende Oskar.

Obersten spærrede Øjne og Øren vidt
op.

»Det er blevet altfor sént«, hørte han
Damen sige; »Mo'r tror, jeg er i Seng for
længe siden!«

Hvilket ogsaa vilde have været ganske
passende, tænkte Obersten, hvem Blodet
begyndte at slige til Hovedet.

»Blot endnu engang Haven rundt!«
svarede Herren; »du siger ikke nej, naar
jeg beder dig om det, vel?«

Det var ikke til at tage fejl af; det var
virkelig Oskar.

Hm! tænkte Obersten; de siger oven i Købet du til hinanden. Gad egentlig nok vide, hvad det mon er for et Kvindemenneske!

Skikkelserne forsvandt atter bag Huset for ikke at vende tilbage før efter et godt Kvarters Forløb. Nu holdt han Armen om hendes Liv.

Obersten maatte gøre Vold paa sig selv for ikke at forraade sin Nærværelse.

»Endnu en Gang? — den sidste!«
hviskede Oskar.

Hun lagde som Svar Hovedet mod hans Skulder.

Atter forsvandt Parret i Baghaven for først efter rum Tids Forløb at vise sig igen. Denne Gang styrede de lige hen mod Gadedøren.

Naa! tænkte Obersten, nu render han lige mod Katten. Det bliver en nydelig Historie! Men det kan han have godt af.

Idet Parret nærmede sig, rejste Katten sig og skød Ryggen højt i Vejret.

Han sér ingen Ting! observerede Obersten fra sit Skjul. Nu giver han naturligvis et frygteligt Vræl fra sig, naar han paa én Gang staar Ansigt til Ansigt med Bæstet!

Situationen interesserede i høj Grad
Obersten, der spærrede begge Øjne paa
vid Gab, men med ét blev han som ramt af
et Slag. Bøjede Sønnen sig ikke ned og
klappede Katten?

Nej, nu stod Verden ikke længere!
Sandelig, Gang efter Gang lod han
Haanden stryge hen ad Ryggen paa den
kulsorte Djævel, der trippede som en
Høne af lutter Fornøjelse og skød Halen
lige lukt i Vejret! Og man hørte tydelig
hans Stemme, der i den kærligste Tone af
Verden hviskede: »lille Maren, lille
Maren!«

Obersten havde en Fornemmelse af, at hans Ben blev stive under ham; han vidste ikke rigtig, om han turde tro sine egne Sanser. Først da Gadedøren havde lukket sig efter Parret samt Katten, der villig fulgte med, følte han Blodet vende tilbage i sine Aarer. Lidt efter tændtes der samtidig Lys i Stueetagen og paa første Sal, hvor den unge Dame endnu en Gang viste sig for at lukke Vinduet og rulle Gardinet ned.

Hm! tænkte Obersten. Det var altsaa Frøken Vilhelmi. Ja saa! De to kan bare vente! Vi kommer nok til at gribe Sagen an paa en helt ny Maade.

Dermed gik han langsomt hen mod Gadedøren, hvor Passagen nu var fri.

VII.

Næste Dag ved Frokosten var Fader og Søn begge usædvanlig tavse. Ingen af dem havde synderlig Appetit, skønt de bestræbte sig for at lade, som om de var overordentlig optagne af at spise. Obersten værdigede ikke sin Avis, som han plejede at nyde til Kaffen, et Blik.

Hver især syntes at grunde paa Løsningen af et vanskeligt Problem.

Endelig rømmede Obersten sig.

»Hm! Maaské Hr. Kandidaten er saa venlig at gaa op med Opsigelsen til Fru Vilhelmi, naar vi rejser os? Det er paa høje Tid; i Morgen har vi den første.«

Det gav et Sæt i Oskar.

»Opsigelsen? Men Fa'r, du tænker da ikke mere paa at . . .?«

»Du mente, gæmt var glæmt?« spurgte Obersten en Smule skadefro, »men deri tager du ganske fejl. Har Fru Vilhelmi ikke skullet flytte før, saa skal hun komme til det nu. Og siden du med ét har aflagt

din gamle Frygt for Katte, indser jeg ikke, der mere kan være noget til Hinder for, at du gaar op og præsenterer Opsigelsen.«

Oskar blev rød. Nu begyndte han at forstaa; han erindrede, at Obersten var kommet hjem umiddelbart efter, at han selv sammen med en viss anden Person var kommet ind fra Haven. Den Gamle maatte have set ham.

»Naa?« vedblev Obersten. »Det kunde forøvrigt interessere mig at høre, hvorledes du paa én Gang er kommet til at staa paa saa god Fod med Bæstet?«

Oskar vidste ikke, hvad han skulde svare.

»Aa, det var jo bare dumt af mig at være bange for saadan en Smule Dyr«, mumlede han.

»Hm!«

»Man skal bare lære at tage en Kat paa den rigtige Maade, saa er der slet ikke noget at være bange for.«

Obersten saa¹ uskrømtet forbavset paa ham.

»Og det har du lært?«

»Ja.«

»Af Frøken Vilhelmi maaské?«

»Ja.«

Oskar saa' meget forlegen ud.

»Hvordan skal man da bære sig ad ?«
spurgte Obersten livlig.

»Aa, man skal bare«, Oskar
anstrængte sig som en Vanvittig for at
finde paa noget »jo, nu skal du høre:
man skal bare tvinge sig, gaa frygtløst hen
til Dyret og uden at tøve stryge den sagte
med den flade Haand et Par Gange langs
Ryggen. Naar saa Katten krummer
Ryggen efter Haandens Revægelse og
helst tillige giver sig til at snurre ganske
lidt, er den gjort fuldkommen uskadelig
og kan hverken bide eller kradse, om den
end nok saa gjerne vilde.«

Obersten spærrede Øjnene vidt op.

»En Art Hypnotisme ?« spurgte han.

»Formodentlig«, svarede Oskar lettet og havde Møje med ikke at briste i Latter;
»hvis du selv var bange for Katte . . .«

»Jeg?« fôr Obersten op; »hvor falder det dig ind?«

»Nej«, svarede Oskar, »det véd jeg nok, du ikke er; jeg siger bare, *hvis* du var det, skulde du blot se, hvor det vilde hjælpe. Fænomenet lader sig videnskabelig forklare.«

»Hm, ja saa?« Obersten smagte paa det; »du er ganske viss i din Sag?«

»Fuldkommen.«

»Saa forstaar jeg det hele. Man kan sige, hvad man vil: Videnskaben er alligevel en Magt i vore Dage.«

»En *stor* Magt«, understregede Sønnen.

»Men det var Opsigelsen, vi kom fra«, vedblev Obersten og tørte sig om Munden med Servietten.

»Kære Fa'r«, indskød Oskar; »før vi taler mere om den Ting, har jeg noget at sige dig.«

»Jeg vil intet høre, før Sagen er i Orden«, afbrød Obersten ham barsk. »Nu gaar du straks op med Opsigelsen!«

»Ja men Fa'r . . .«

»Intet »men« !«

»Jeg *maa* først sige dig, at jeg har forlov . . .«

»Brr! Ikke et Ord. Vil du gaa op med Opsigelsen eller ikke?«

»Ikke før du har hørt mig.«

»Du vil altsaa, jeg skal gaa selv? Godt. Du skal faa det, som du vil. Lade mig spille paa Næsen gør jeg ikke. Fru Vilhelmi skal flytte!«

Dermed rejste Obersten sig hastig og ilede med Stormskridt ud af Værelset.

»Jeg vil dog en Gang vise, hvem der er Herre i Huset!« udbrød han, idet han slog Døren i efter sig.

VIII.

Ogsaa oppe paa første Sal havde man nylig rejst sig fra Frokostbordet.

Man saa' let, at der maatte være foregaaet et eller andet mellem Moder og Datter.

Den sidste havde røde Øjne, og Fru Vilhelmi syntes ogsaa at være bevæget. Desuagtet spillede der et Smil om begges Læber.

Med ét blev der ringet paa Entrédøren.

Frøkenen gjorde Mine til at ville lukke op, men Moderen kom hende i Forkøbet og gik ud.

Fru Vilhelmi forbavsede Obersten ikke lidet ved at modtage ham paa en usædvanlig hjærtelig Maade, hvilket han ingenlunde havde gjort Regning paa. Med største Forekommenhed bød hun ham ind i Dagligstuen, fra hvilken Frøkenen i Mellemtiden havde fjærnet sig, og nødte ham til at tage Plads i en magelig Lænestol, medens hun konverserede ham paa det livligste om det mageløse

Sommervej, saa at han ikke kunde faa et Ord indført.

Alt dette var ingenlunde Obersten tilpas. Han følte sig generet af denne overstrømmende Venlighed, der i høj Grad vilde gøre ham det besværligt at komme frem med sit egentlige Ærende. Tillige slog det ham, at Fru Vilhelmi i Grunden lignede hans afdøde Kone. Sæt, hun nu ogsaa lignede hende i det Indre og maaské fik ondt, naar han kom frem med Opsigelsen? Det vilde være en net Redelighed!

Da Obersten var kommet vel til Sæde, indtraadte der et Øjeblikks Pavse, under

hvilken Fruen saa' forventningsfuld paa ham. Han havde imidlertid øjensynlig vanskeligt ved at faa begyndt, og efter at han et Par Gange havde fremstødt nogle Hm! uden at komme videre, besluttede den elskværdige Frue at komme ham til Hjælp.

»Jeg er naturligvis ikke uvidende om, hvad der forskaffer mig Æren af Oberstens Besøg«, begyndte hun smilende.

Det var som Pokker! havde Obersten nær buset ud.

»Og jeg kan ikke andet end udtrykke min Glæde derover«, tilføjede hun.

Obersten sad som himmelfalden.

»Sagen har naturligvis sine overordentlig alvorlige Sider.«

Obersten nikkede.

»Men jeg antager dog ikke, nogen af os behøver nære Betænkeligheder.«

Obersten tilkendegav ivrigt sit Bifald.

»De er jo begge i den Alder, da man plejer at vide, hvad man gør.«

Obersten saa' forbløffet paa hende.

»Og ingen af os har moralsk Bet til at modsætte sig.«

Obersten smilede erkendtlig over Fruens Imødekommenhed.

»Efter mine Begreber er der intet at vente efter.«

Nej, det mente Obersten ogsaa.

»Jeg har aldrig yndet lange Forlovelser.«

Obersten fôr op i Sædet; det var ham umuligt at begribe, hvor Fruen vilde hen.

»Og jeg er forvisset om, at vi begge vil føle os vel ved det ny Forhold, der kommer til at bestaa mellem os.«

Nu blev det først rigtig galt; Obersten forstod ikke et Muk.

»Vi vil da betragte Sagen som afgjort.«

Fruen rakte Haanden ud mod Obersten, der tøvende tog imod den.

»Og haabe . . .«

I dette Øjeblik knirkede Døren, der var bleven staaende paa Klem, og en kulsort, langagtig Skikkelse viste sig paa Tærskelen; Halen stod ret i Vejret. Det var »Maren«. At fare op og gøre Mine til at ville springe ud ad Vinduet var et Øjeblikks Sag for Obersten.

Nu kom Dyret helt ind i Stuen, og som ledet af et skadefro Instinkt tog det nætop Vejen lige hen mod Obersten, der blev staaende som en Støtte, lamslaaet af Skræk. I næste Sekund var Katten sprunget op i Lænestolen, fra hvilken Obersten nys var røget op, og betragtede

ham forskende med spillende grønne Øjne, som om den kunde have Lyst til at smage paa ham.

»Obersten holder maaské ikke af Katte?« spurgte Fruen deltagende.

Den Tiltalte var nær ved at kvæles.

»Jo . . . jeg . . . holder nætop *overordentlig* meget af Katte«, fik han fremstønnenet.

Den gamle Kriger mindedes ikke tidligere at have befundet sig i en mere fortvivlet Situation. At styrte ud ad Døren vilde ganske visst have været saare let for ham, men med det samme vilde han have givet sig til Pris for Alverdens Latter. Saa

hellere . . . forsøge det Middel, Sønnen for lidt siden havde talt om.

Skælvende udstrakte Obersten Haanden,, medens Sveden i klare Perler traadte frem paa hans Pande. Idet han rørte ved Dyret, havde han en Følelse af, at Vejret vilde gaa fra ham, omtrent lig den, man kan faa, naar man første Gang om Foraaret springer i Søen for at tage et Bad, men takket være hans store Karakterstyrke lykkedes det ham at beherske sig, og rystende over hele Kroppen lod han den flade Haand glide lempelig langs »Maren«s Ryg.

Eksperimentet syntes virkelig at skulle lykkes over al Forventning. Katten lavede øjeblikkelig krum Ryg og gav sig til at udstøde en snurrende Lyd, der imponerede Obersten ikke lidet.

Umiddelbart derefter drejede den sig et Par Gange rundt, lagde sig i Stolen, sammenrullet som et Nøgle, og lod herefter til ikke at tage den fjærneste Notits af Omgivelserne.

Nu er den hypnotiseret! tænkte Obersten, og idet han med Selvfølelse rettede sig i Vejret, fortsatte han til Fruen:

»Jeg holder ganske overordentlig meget af Katte!«

Fru Vilhelmi glædede sig over at høre det og fandt Lejligheden passende til at udbrede sig om alle »Maren«s fortræffelige Egenskaber. Man kunde ikke tænke sig noget mere fromt og kærligt Dyr; hun havde haft den fra Killing og vilde ikke for alt i Verden skille sig af med den.

Obersten skelede mistroisk hen til Katten, men da den fremdeles ikke gjorde Mine til at røre sig, følte han sig nogenlunde beroliget. Langsomt stak han Haanden ned i sin Brystlomme for at trække det skæbnesvangre Dokument frem; nu maatte det briste eller bære.

Før han kunde udføre sit Forehavende,
tog Fruen imidlertid atter Ordet:

»Obersten gør os nok den Fornøjelse at
spise til Middag hos os i Dag, ikke sandt?«

Oberstens Mund gled langsomt op og
blev staaende paa Klem. Haanden, der
søgte efter Dokumentet, faldt slapt ned.

»Hvadbe . . .?«

Han kunde af lutter Forbavselse ikke
faa mere frem.

»Nu skal jeg kalde paa min Datter«,
lagde Fruen hurtig til. »Elise!« raabte hun
i det samme ind ad Døren til den anden
Stue;

»kom og hils paa din tilkommende
Svigerfader!«

Ved dette sidste Ord sank Obersten sammen. Nu forstod han først det hele! Han var slaaet — overlistet. Der var ikke levnet ham nogen Udvej til at trække sig tilbage. Fru Vilhelmi lignede ikke for intet hans afdøde Kone!

Døren gik op, og Frøken Vilhelmi kom ind. Med undseligt bøjet Hoved gik hun hen til Obersten og bød ham sin Pande til Kys.

Obersten skævede atter hen til Katten; den laa stadig, som om den var afsjælet. Naa Herregud, Midlet var altsaa probat og

kunde selvfølgelig ogsaa benyttes for Fremtiden. Og desuden: sket var sket; han kunde lige saa godt springe som krybe i det.

Og han trykkede et faderligt Kys paa den unge Piges Pande.

Pokker til Dreng! tænkte han ved sig selv; man kan just ikke beskylde ham for at have nogen daarlig Smag!

IX.

Om Efteraaret, umiddelbart efter at Oskar havde taget Doktorgraden, blev det unge Par gift, og efter Oberstens bestemte Ønske blev de boende i Villaen, hvor en nydelig Lejlighed var bleven indrettet til dem.

Ved Hjælp af Hypnosen ordnedes alle Forhold paa det bedste. Naar Obersten nu en enkelt Gang kom lidt sent hjem fra Foreningen — hvilken han iøvrigt paa

langt nær ikke besøgte saa flittig som før, eftersom han følte stort Behag i at tilbringe Aftenen hos de Unge — og han da traf »Maren« udenfor paa Trappen, behøvede han ikke som i tidligere Tid at vende om og søge ind paa et Hotel. En sagte Strygning med Haanden var tilstrækkelig til at gøre Katten uskadelig.

Det kom tilsidst saa vidt, at Obersten uden at spore nogetsomhelst Ildebefindende kunde tilbringe halve Dage i samme Værelse som Katten, der med Alderen viste en stadig stigende Tilbøjelighed til at sove samtlige Døgnet 24 Timer bort. Obersten lagde med

Tilfredshed Mærke til, at Dyret blev saavant til Hypnosen, at det altid, hver Gang Obersten traadte ind i Stuen, af sig selv rejste sig og kom hen til ham for at modtage den sædvanlige magnetiske Strygning, hvorefter den atter lagde sig paa sin Plads, som om intet var passeret. Tegnet paa, at Manipulationen var lykkedes: at Katten krummede Ryg og snurrede, udeblev aldrig.

Oskar og Elise viste altid stor Forkærlighed for »Maren«. Obersten havde endogsaa det unge Par mistænkt for at betragte Katten som det ydre Ophav til deres Lykke. Og ganske visst, havde

ikke den været, var Obersten sagtens
heller aldrig faldet paa at sende Sønnen
op paa første Sal for at sige Fru Vilhelmi
op.
